

ჩარლზ ბუკოვსკი

ფოსტა

ჩარლზ ბუკოვსკი
ფოსტა

Charles Bukowski
POST OFFICE

ინგლისურიდან თარგმნა ქეთი ქანთარია

© 1971 by Charles Bukowski

All rights reserved.

Published by arrangement with Ecco, an imprint of HarperCollins Publishers

© გამომცემლობა „დიოგენე“, 2016, 2023

ყველა უფლება დაცულია.

ISBN 978-9941-11-784-8

[www. diogene. ge](http://www.diogene.ge)

ვასალებ მხატვრულ ლიტერატურად
და არავისაც არ ვუძღვნი.

შეერთებული შტატების ფოსტა

ლოს-ანჯელესი, კალიფორნია

ფოსტის მთავარი
განყოფილების კანცელარია

1 იანვარი, 1970 წელი

მემორანდუმი

742

ეთიკის კოდექსი

ჩვენი სისტემის ყველა თანამშრომლის ყურადღებას მივაპყრობთ ფოსტის თანამშრომელთა ეთიკის კოდექსს და დოკუმენტს თანამშრომელთა ქცევის ნორმების შესახებ, რომლებიც ჩამოყალიბებულია ფოსტის თანამშრომელთათვის განკუთვნილი ზოგადი ინსტრუქციის 742-ე და 744-ე პარაგრაფებში.

უკვე მრავალი წელია, საფოსტო სისტემის თანამშრომლები განუხრელად იცავენ ქვეყნის ერთგულად მსახურების დიდებულ ტრადიციას, რაშიც ჩვენს სფეროს ბადალი არ მოეპოვება. თავდადებული მსახურების ეს ტრადიცია თითოეულ ჩვენს თანამშრომელს უნდა ეამაყებოდეს. თითოეული ჩვენგანი უნდა ცდილობდეს, ღირსეული წვლილი შეიტანოს საფოსტო მომსახურების წინსვლა-განვითარებაში, საზოგადოებრივი ინტერესების უკეთ დაცვის მიზნით.

ფოსტის ნებისმიერ მომსახურეს ამ საზოგადოებრივი ინტერესებისადმი სრული თავდადება და მაღალი ზნეობრივი პრინციპების ქონა მოეთხოვება; იგი უნდა იცავდეს შეერთებული შტატების კანონებს და საფოსტო დეპარტამენტის რეგულა-

ციებსა და დადგენილებებს. მაგრამ ეთიკის ნორმების დაცვა საკმარისი არ არის. საფოსტო სამსახურის მოხელეები და დაქირავებული პირები ყველა ღონეს უნდა ხმარობდნენ იმ დაბრკოლებების ასარიდებლად, რომლებიც საფოსტო სამსახურს მისი მოვალეობის შესრულებაში უშლის ხელს. აღნიშნული მოვალეობა კეთილსინდისიერად და ეფექტიანად უნდა სრულდებოდეს. საფოსტო სამსახური უნიკალურ პრივილეგიას ფლობს – მას ყოველდღე უხდება ურთიერთობა ქვეყნის უამრავ მოქალაქესთან და ხშირ შემთხვევებში ფედერალურ ხელისუფლებასთან მათი ყველაზე ახლო კავშირის განმახორციელებელ საშუალებად გვევლინება. ამგვარად, ფოსტის თითოეულ თანამშრომელს ეძლევა შესაძლებლობა და, ამავე დროს, ეკისრება პასუხისმგებლობა, რომ ღირსეული ქცევითა და თავდადებული შრომით მოიპოვოს საზოგადოების ნდობა. მოხელე, რომელიც ღირსეულად ემსახურება საფოსტო სამსახურის სისტემას, ფედერალური მთავრობის მიმართაც განამტკიცებს მოსახლეობის ნდობას.

ჩვენს ყველა თანამშრომელს მოეთხოვება ზოგადი ინსტრუქციების 742-ე ნაწილის ცოდნა, ეთიკური ქცევის ძირეული სტანდარტების, თანამშრომელთა პირადი ქცევის წესების, პოლიტიკურ საქმიანობაზე დაწესებული შეზღუდვების დაცვა.

საფოსტო განყოფილების უფროსი

• ეზო •

ყველაფერი შეცდომით დაიწყო.

შობის დღეები იყო. ზემოთ, გორაზე მცხოვრებმა ლოთმა მითხრა, მაგ სამუშაოზე მგონი ყველა აპყავთ, ვინც კი კარზე მიუკაკუნებთო. მეც არც ვაციე, არც ვაცხელე, პირდაპირ მივადექი და თვალის დახამხამება ვერ მოვასწარი, რომ ზურგზე უკვე ტყავის ჩანთა მეკიდა და გზას ვადექი. იფ, რა სამუშაოა-მეთქი, ვფიქრობდი – იოლი, კობტა, ნარნარი! ორი კინკილა კვარტალი მომაბარეს და თუ საქმეს დროზე ადრე მოვამთავრებდი, მორიგე ფოსტალიონი კიდეც ერთ კვარტალში გამიშვებდა; თუ ამასაც მალე მოვაბამდი თავს, კიდეც ერთი კვარტალი მელოდა წინ, მაგრამ საკეთებელი ბევრი არაფერი იყო – შემეძლო, ნება-ნება მევლო და საფოსტო ყუთებში საშობაო ბარათები აუჩქარებლად მეჩურთა.

ამ საშობაო განამანის, მგონი, მეორე დღე იყო, როცა ერთი ფაშფაშა ქალი ამეტორღიალა – სადაც რამე მქონდა მისატანი, ყველგან თან გამომყვა. ფაშფაშა-მეთქი, რომ ვთქვი – საჯდომი ჰქონდა დიდი და თახთახა, ძუძუები კი – ვეებერთელა, მოკლედ, რაც საჭიროა, ზუსტად ის ჰქონდა დიდი და

ხორციანი. ცოტა შექანებული კი ჩანდა, მაგრამ მე თვალი მის ხსეულზე დამრჩა, დანარჩენი რაში მეკითხებოდა.

ლაპარაკი რომ დაიწყო, აღარც გაჩუმებულა. მალე ყველაფერი გავარკვეე. ქმარი ოფიცერი ჰყოლია, სადღაც შორეულ კუნძულებზე მსახურობდა თურმე და ამას თავი მართოდ უგრძნია, ხომ იცით, როგორც ხდება ხოლმე... ცხოვრებით კი იქვე, ერთ-ერთ უკანა ქუჩაზე ცხოვრობდა რომელიღაც სახლში, სულ მარტო.

აბა, რომელში-მეთქი, ვკითხე.

მისამართი ქალაქის ნაგლეჯზე დამინერა.

– მეც შენსავით მარტო ვარ, – ვუთხარი, – ამოვალ, ნავიჭუჭუკოთ.

იმ დროს ერთი ქალი მყავდა, მაგრამ სულ გარე-გარე დაიარებოდა. მაშინაც სადღაც იყო გადაკარგული, ამიტომ გულწრფელად შემეძლო მეთქვა, რომ მარტო ვიყავი. იმ უზარმაზარი გავისთვის, ახლა გვერდით რომ მეგულებოდა, ნამდვილად თავისუფალი ვიყავი.

– კარგი, – მითხრა, – მაშინ სალამომდე.

კაი ქალი იყო ნამდვილად, მაგრამ როგორც ზოგადად, ნაშების ამბავში ხდება ხოლმე, მესამე თუ მეოთხე ლამის მერე ინტერესი საერთოდ დავკარგე და აღარც დავბრუნებივარ.

თუმცა იმ დღეს სულ იმას ვფიქრობდი, ღმერთო, ეს რა სამუშაო ჰქონიათ ამ ფოსტალიონებს – წერილებს დააჩიქიქებენ და ქალებს პირდაპირ ქუჩაში ჩანგლავენ-მეთქი. აი, ეგ კი ნამდვილად საჩემო სამუშაო იყო, იფ იფ იფ.

მოკლედ, გამოცდა ჩავაბარე, სამედიცინო შემონმებაც გავიარე და მეორე დღეს უკვე ფოსტალიონის შემცვლელი გავხდი. საქმე იოლად აენყო. უესტ ეივონის განყოფილებაში გამგზავნეს, იქ ყოფნა კი შობადლის ზეიმივით იყო, იმას თუ არ ჩავთვლით, რომ მისაქინძი გარშემო არავინ ჩანდა. ყოველდღე მოველოდი, რომ ვინმეს მიქინძვის საშუალება მომეცემოდა, მაგრამ არა და არ დადგა ეგ დღე. ფორმაც კი არ მქონდა, მარტო კეპი მომცეს. სამუშაოზე ის მეცვა, რაც ყოველთვის მაცვია ხოლმე. მე და ბეტი, ჩემი მაშინდელი ქალი, იმდენს ვსვამდით, ჩასაცმელის ფული ვის დარჩებოდა.

მერე ოუკფორდის ფოსტაში გადამიყვანეს.

დახარისხების განყოფილებაში ერთი ტახი მუშაობდა, გვარად ჯონსტონი. დახმარება სჭირდებოდათ იქაურებსო, ჰოდა, მივედი თუ არა, მაშინვე მივხვდი იმათ გასაჭირს. მუქი წითელი პერანგები უყვარდა ჯონსტონს – ხიფათის და სისხლის ნყურვილად მენიშნა ეს ამბავი. შვიდი შემცვლელი ფოსტალიონი ჰყავდა – ტომ მოტო, ნიკ პელეგრინი, ჰერმან სტრეტფორდი, როუზი ანდერსონი, ბობი ჰენსენი, ჰაროლდ უაილი და თქვენი მონა-მორჩილი – ჰენრი ჩინასკი. სამუშაოს დილის ხუთ საათზე ვიბარებდით. ერთადერთი ლოთი იმათში მე ვიყავი. შულამეს რომ გადასცდებოდა, სმას მაშინ ვამთავრებდი ხოლმე, არადა ხუთზე უკვე ფოსტაში უნდა ვმსხდარიყავით და დავლოდებოდით, როდის მოვიდოდა ჩვენი ჯერი, როდის გაირკვეოდა, რომ რომელიმე ფოსტალიონი ავადმყოფობის გამო მოსვლას ვერ ახერხებდა. როგორც წესი, ფოსტალიონები თავს მაშინ იმკვდარუნებდნენ, როცა წვიმდა ან პაპანაქება სიცხე იდგა, კიდევ – სადღესასწაულო დღეების მომდევნო

დილას, მაინცდამაინც მაშინ, როცა ორჯერ მეტი ფოსტა იყო ხოლმე დასარიგებელი.

სულ ორმოცი თუ ორმოცდაათი ზოგადი სამოძრაო სქემა გვქონდა, ზოგჯერ ამაზე მეტიც, ხან რომელი გერგებოდა და ხან – რომელი, წინასწარ ვერ გამოიცნობდი. შენი ტვირთი უნდა აგეკიდებინა და რვა საათისთვის უკვე საფოსტო ფურგონთან ყოფილიყავი დარჭობილი. დაგვიანების შემთხვევაში ჯონსტონთან არანაირი თავის მართლება არ ჭრიდა. შემცვლელ ფოსტალიონებს თავ-თავიანთი წილი ფოსტის ქუჩის კუთხემდე მიტანა ევალებოდათ, სადილს ვინ აღირსებდათ, შიმშილით სული ხდებოდათ ქუჩაში. ჯონსტონი ნახევარი საათის დაგვიანებით გვამწესებდა ჩვენ-ჩვენს მარშრუტზე – წითელპერანგიანი ტორსით მბრუნავი სავარძლის საზურგეს მიეყრდნობოდა, ერთს დაბზრიალდებოდა და – „ჩინასკი, 539-ე მარშრუტი!“ – დაიძახებდა. ოცდაათი წუთის დაგვიანებით კი ვინყებდით, მაგრამ ფოსტა მაინც დროულად უნდა ჩამოგვეტარებინა და უკანაც დროზე უნდა დავბრუნებულიყავით. კვირაში ერთხელ, ხანდახან – ორჯერაც, კარგა მაგრად ნახმარებს და ქანცგანყვეტილებს, ტვირთის ჩამოტარება ღამ-ღამობითაც გვინევდა, იმ სქემით ჩამოტარებას კი, რომელიც განყოფილებაში დაფაზე გვხვდებოდა დახაზული, ვერც ერთი ფურგონი ვერ მოახერხებდა ისე, რომ დროში ჩატყულიყო. პირველ გზაზე ოთხი-ხუთი ყუთის დატოვებას ვერ ვასწრებდით, მეორე შემოვლაზე ისინი უკვე ფოსტით გაძეძგილი გხვდებოდა, შენ კი ამ დროს უკვე ოფლის სუნად ყარდი, იმ ოფლში გახვითქული წინ და უკან დარბოდი და ამ ფოსტას ტომრებში ტენიდი. ქინძაობა მინდოდა და, ჯონსტონის წყალობით, კიდეც მელირსა, ოლონდ მე თვითონ მიხმარეს.

შემცვლელებმა თვითონ გააჯეჯილეს ჯონსტონი – აუსრულებელ დავალებებზეც მორჩილად თანხმდებოდნენ, ერთხელაც არ ამოუღიათ ხმა. ვერ ვხვდები, ვის მოუვიდა აზრად იმ ადგილზე მისნაირი შეუბრალებელი კაცის დანიშვნა. საშტატო ფოსტალიონებს ეკიდათ, პროფკავშირების წარმომადგენელი კი ერთი უმაქნისი კაცი იყო. ამიტომ ერთხელ, დასვენების დღეს, ოცდაათგვერდიანი ანგარიში გავაშანშალე, ერთი ასლი ჯონსტონს ფოსტით გავუგზავნე, მეორე კი ფედერალურ განყოფილებაში ჩემი ხელით მივიტანე. კლერკმა მითხრა, აქ დაელოდეთო. მეც დავჯექი, ველოდე, ველოდე და ბოლოს, საათნახევრიანი ლოდინის შემდეგ, კაბინეტში გამომიძახეს. შიგნით ერთი დაბალი, შეჭალარავებული კაცი დამხვდა, ფერფლისფერი თვალები ჰქონდა. დაჯდომაც კი არ შემოუთავაზებია, ზღურბლს გადავაბიჯე თუ არა, მაშინვე ღრიალი დამიწყო.

– ერთი ეს შებერტყილი ნაბიჭვარი ნახე! შენ, ეტყობა, თავი ძალიან ჭკვიანი გგონია, არა?

– ხმას თუ დაუნევთ და წესიერად ილაპარაკებთ, უკეთესი იქნება, სერ!

– შებერტყილი ნაბიჭვარი რა დღეშია! რაო, შენნარი ნაბოზრები სხვა ლექსიკით მეტყველებენ? მომინდომა წესიერად ლაპარაკი!

ჩემი დანერილი ანგარიში ცხვირწინ ამიფრიალა და მიღრიალა:

– **მისტერ ჯონსტონი შესანიშნავი ადამიანია!**

– თავს ნუ ისულებებთ. პირწავარდნილი სადისტია, – ვუთხარი.

- რამდენი ხანია, რაც ფოსტაში მუშაობთ?
- სამი კვირა.
- მისტერ ჯონსტონი კი ოცდაათი წელია, საფოსტო

სისტემაში მსახურობს!

- მერე მაგას ჩემს ანგარიშთან რა კავშირი აქვს?
- ბიგმოკრებთ, მისტერ ჯონსტონი შესანიშნავი ალამი-ანი-მეთქი!

მგონი ჩემს მოკვლაზეც არ იტყოდა იმნამს უარს. სანყალი. ალბათ მისტერ ჯონსტონი ქინძავდა ღამლამობით.

- კეთილი და პატიოსანი, - ვუთხარი, - მისტერ ჯონსტონი შესანიშნავი ადამიანია. დაივწყეთ მაშინ ეს საქმე, - მერე მისი კაბინეტის კარი გამოვიხურე და ერთი დღით შვებულება ავიღე. ჩემი ხარჯით, რასაკვირველია.

4

მომკრა თუ არა ჯონსტონმა თვალი მეორე დილის ხუთ საათზე, ბორბლებიან სავარძელში ჩვეულებისამებრ დაბზრი-ალდა და სახეზე თავისი პერანგის ფერი დაედო. თუმცა, თქმით, ჩემთვის არაფერი უთქვამს. არ მეკიდა ჯონსტონი? ღამის ორ საათამდე ვსვამდი და ბეტის ვქინძავდი. სკამის საზურგეს მივეყრდენი და თვალები დავხუჭე.

ორ საათში ჯონსტონი კიდეც ერთხელ დაბზრიალდა სავარძლიანად. ყველა სხვა შემცველელი უკვე სამუშაოზე ჰყავდა გამწვანებული, ან იმ საფოსტო განყოფილებებში გაგზავნილი, სადაც დახმარება სჭირდებოდათ.

- სულ ეს იყო, ჩინასკი. დღეს შენთვის სამუშაო არ გვაქვს.

მითხრა და თვალი თვალში გამიყარა. ერთი მაგისიც, არ მეკიდა? ერთადერთი, რაც მინდოდა, საწოლში შეგორება და კარგად გამოძინება იყო.

– კარგი, ქვიჯა, – ვუთხარი. საშტატო ფოსტალიონები ზურგს უკან „ქვიჯას“ ეძახდნენ, მაგრამ მე პირველი ვიყავი, ვინც ამ სახელით მიმართა.

გარეთ გამოვედი, ჩემი დანჯღრეული მანქანა დავექოქე და მალე ისევ ბეტის შევეუგორდი საწოლში.

– ოჰ, ჰენკ! რა მაგარია!

– დედაც ვატირე. აბა რა, თოჯინა! – ვუთხარი, თბილ კურტუმოზე მივეკარი და ორმოცდახუთ წამში უკვე მეძინა.

5

მაგრამ მეორე დილით ისევ იგივე გამეორდა:

– დღეს სულ ესაა, ჩინასკი. შენთვის დღეს სამუშაო არ გვაქვს.

ასე გრძელდებოდა ერთ კვირას. ყოველდღე, დილის ხუთიდან შვიდ საათამდე ფოსტაში ვყურყუტებდი, მაგრამ სამუშაოს არ მაძლევდნენ და ფულსაც არავინ მიხდიდა. ლამის მარშრუტის ფოსტალიონების სიიდანაც კი ამოიღეს ჩემი სახელი.

მერე კი ბობი ჰენსენმა, ერთ-ერთმა ყველაზე სტაჟიანმა შემცვლელმა ფოსტალიონმა, მითხრა:

– ერთხელ მეც გამიკეთა ეგეთი რამე. ეტყობა, უნდოდა, შიმშილით მოვეკალი.

– მკიდია. მე მაგისთვის ტრაკზე კოცნას არ ვაპირებ. სულ წავალ აქედან ან ვიშიმშილებ.

– არც ერთი მოგინევს და არც მეორე. პრელის განყოფილებაში გზავნე ანგარიშები ყოველ საღამოს. მისწერე, რომ აქ სამუშაო არ გაქვს. საგანგებო ფოსტის განყოფილებაში შემიდ-
ლია შემცვლელად ვიმუშაო-თქო, შესთავაზე.

– მერე შეიძლება ეგრე? წესების დარღვევად არ ჩამეთ-
ვლება?

– მე ყოველ ორ კვირაში ერთხელ მიხდიდნენ მაშინ.

– კარგი. მაღლობა, ბობი.

6

დამავინწყდა, რა დროს მენწყებოდა მაშინ სამსახური. დი-
ლის ექვს თუ შვიდ საათზე, ველარ ვიხსენებ.

ახალ ადგილას მარტო ის მევალებოდა, პეშვში რომ ჩა-
მეტეოდა, იმდენი წერილი დამებინავებინა, მანამდე კი ქუ-
ჩების რუკას უნდა ჩავჯდმოდი და გასავლელი მარშრუტი
წინასწარ დამესწავლა. უადვილესი სამუშაო იყო. მძლოლები
თითოეულ მარშრუტს იმაზე მეტ დროს ახარჯავდნენ, ვიდრე
საჭირო იყო, არც მე ვიცხელებდი დიდად თავს გზის შესწავ-
ლით. სამსახურიდან სხვებთან ერთად გავდიოდი და უკანაც
მაშინ ვბრუნდებოდი, როცა ყველა სხვა ფოსტალიონს უწევდა
დაბრუნება.

მერე მეორე მარშრუტზე გავდიოდი. კაფეებში ყავის და-
სალევად და გაზეთების საკითხავადაც მრჩებოდა დრო და
თან თავს დარბაისელ კაცად ვგრძნობდი. სადილობასაც კი
ვასწრებდი. როცა სამსახურიდან გათავისუფლება მჭირდე-
ბოდა, ვითავისუფლებდი თავს. ერთ-ერთ მარშრუტზე კაი
ხორციანი ქალი მხვდებოდა ხოლმე, ყოველდღე იღებდა სა-

განგებო გზავნილს. რაღაც გამომწვევი კაბების და თეთრეულის მწარმოებელი ბრძანდებოდა და შინაც ყოველდღე თავის ნაწარმში გამოწყობილი მხვდებოდა. დილაობით, ასე თერთმეტ საათზე, მისი სახლის კიბეზე ავრობდი, ზარს ვრეკავდი და თავის ამანათს ვაბარებდი. ჩემს ყოველ მისვლაზე რაღაც უსაშველო შორისდებული აღმოხდებოდა ხოლმე – ოოოოოოჰჰჰჰჰჰჰ, ამოიკვნესებდასავით, თან ძალიან, ძალიან ახლოს ამესვეტებოდა. სანამ თანდართულ წერილს არ წაიკითხავდა, ჩემს გამოშვებას არ ჩქარობდა, მერე კი ხელახლა ამოიგმინებდა: – ოოოოჰჰჰჰჰ, ლამე მშვიდობისა და დიდი მათადლოობა!

– თქვენც ასევე, მემ, – ვუპასუხებდი ხოლმე და კიბეზე ბუღასავით შემართული ასოთი ჩამოვრბოდი.

მაგრამ ამ ჩემს განცხრომას დიდი დღე არ ეწერა. კვირანახევარი იყო გასული მას შემდეგ, რაც, ბოლოს და ბოლოს, თავისუფლება ვიგემე, რომ ფოსტით წერილი მივიღე.

„ძვირფასო ბატონო ჩინასკი,
სასწრაფოდ მოამზადეთ ანგარიში ოუკფორდის განყოფილებისთვის, თორემ დისციპლინარული სასჯელი ან სამსახურიდან დათხოვნა არ აგცდებათ.

ა. ე. ჯონსტონი, ოუკფორდის საფოსტო განყოფილების ხელმძღვანელი“.

ასე დამაბრუნეს კვლავ ჯვარცმაზე.

ჩინასკი! ჩაიბარე 539-ე მარშრუტი!

ყველაზე რთული მარშრუტი იყო ამ დროს. მრავალბინიანი სახლები, სადაც სადარბაზოებში საფოსტო ყუთებს პატრონების გვარები ან ნახევრად გადაფხეკილი ჰქონდა ან ზედსაერთოდ არაფერი ეწერა; ჩაბნელებულ დერეფნებში თითო კინკილა ნათურა ძლივს ბუუტავდა. მერე ყველგან – დერეფნებში, ქუჩის მთელ გაყოლებაზე – საითაც არ უნდა გაგეხედა, სულ მოხუცი ქალები იყვნენ გამოფენილები. იდგნენ და ერთი და იმავე კითხვით მაჯინდებოდნენ, ერთნაირი ხმით, გეგონებოდათ, ყველა ეს ერთი ადამიანიაო:

– ჩემთვის არ არის წერილი, ფოსტალიონო?

ცოტა მაკლდა, ავყვირებულისავი: – როგორ გგონიათ, ქალბატონო, დამესიზმრება თქვენი სახელი? შუბლზე განერიათ? ან მე მანერია, რომ ფოსტალიონი ვარ? ვინმეს რამე აწერია საერთოდ?

ამ დროს ოფლი წურწურით ჩამოგდის, წინა დღის ნალოთავებს თავი გისკდება, სამუშაო გრაფიკი კომმარული გაქვს, ფოსტაში დაბრუნებულს წითელპერანგიანი ჯონსტონი უნდა დაგხვდეს, რომელმაც ყველაფერი იცის, ყველა შენი გასაჭირი კარგად მოეხსენება, მაგრამ კაიფობს, სიტუაციას ისე შემოგასალებს, ვითომ ხარჯების შესამცირებლადაა საჭირო ამდენი წვალება. არადა ყველამ კარგად იცოდა, რატომ გვაგდებდა ამ დღეში. ო, რა მურტალი ვინმე იყო.

ადამიანები, ადამიანები, ძაღლები...

ერთი ძაღლებისაც ვთქვა. ის დღეები იყო, სიცხე ასი გრადუსიდან ქვემოთ ფეხს რომ არ იცვლის. დავრბივარ ენაგადმოგდებული, ოფლში ვცურავ, თავი მისკდება – წინა დღეს